

TÉMA 7: MILOVAŤ JEDEN DRUHÉHO: ŽIVOT TELA

Prehľad témy

Miestny zbor je navrhnutý tak, aby existoval ako „fungujúci duchovný organizmus“ – telo, rodina a komunita veriacich. Písmo veriacich opakovanie vyzýva a povzbudzuje, aby spolu fungovali ako komunita, aby sa o seba navzájom starali, navzájom si slúžili a navzájom sa budovali. Pavol používa telo ako metaforu, keď veriacich vyzýva, aby vraveli pravdu v láske, aby „vo všetkom dorastali v Krista. On je hlava, z neho rastie celé telo, pevne spojené *vzájomne sa podporujúcimi kĺbmi* a buduje sa v láske podľa toho, *ako je dané každej časti*“ (Efezanom 4:15-16).

Pri skúmaní spôsobov, ako má zbor a komunita ako telo fungovať:

- Preštudujeme dôsledky biblickej výzvy milovať jeden druhého.
- Pokúsime sa porozumieť, prečo je pre každého veriaceho dôležité byť v tele aktívne zapojený.
- Objavíme spôsoby, ako môžeme pomôcť pri budovaní miestneho zboru.
- Preskúmame a zhodnotíme mieru nášho momentálne zapojenia v zbore.

Pochopenie témy

Prečo je dôležité chápať zbor ako komunitu veriacich? Aké kroky môžeme podniknúť, aby naša viera bola zameraná na iných a nebola sebastredná? Ako môžeme zvýšiť životaschopnosť nášho zboru? Čo by pomohlo zlepšiť zapojenie členov v zbore?

Výroky

(Výroky sú úryvky a citáty, ktoré vás majú priviesť k uvažovaniu o téme. Môžu a nemusia odrážať biblickú múdrosť.)

„Zbor je ako klub – patrím k nemu pre výhody, ktoré z toho mám, nie preto, aby som niečím prispel!“

„Naozaj nemám čím prispieť ostatným – som veriacim len krátko a Bibliu dobre nepoznám.“

„Staráť sa o zbor a budovať ho je úlohou pastora. To mi pripomína, že ma v poslednej dobe nebol navštíviť.“

„Milujem všetkých v našom zbore. Dokonca si dávam záležať, aby som si v nedeľu ráno podal ruky s čo najväčším počtom ľudí.“

„Môj duchovný život a rast nie je vecou nikoho iného – je to medzi mnou a Bohom.“

„Lebo ako v jednom tele máme mnoho údov, ale všetky údy nekonajú tú istú činnosť, tak sme mnohí jedno telo v Kristovi, ale jednotlivo sme si navzájom údmi“ (Rimanom 12:4-5).

Príklad zo života

František a Jana

František a Jana chodia do toho istého zboru asi desať rokov. Na zborovom živote sa im vždy páčilo vyučovanie a oslavovanie. Avšak v poslednej dobe majú osobné problémy, ktoré spôsobili, že majú pochybnosti o tom, či na nich niekomu v ich zbore vlastne záleží.

Prvý problém sa vyskytol, keď František asi pred dvoma rokmi prišiel o prácu. Ich finančná situácia sa vážne skomplikovala a nakoniec museli predať dom, pretože neboli schopní splácať hypotéku. Po šiestich mesiacoch bez práce sa situácia tak zhoršila, že potrebovali podporu z miestnej organizácie na pomoc ľuďom v núdzi. Počas toho o nich prejavilo starosť iba pár ľudí zo zboru a nikto im neponúkol žiadnu zmysluplnú pomoc.

Druhý problém nastal minulý mesiac, keď autonehoda pripútala Janu na invalidný vozík. Na oboch nohách utrpela viacero zlomenín a bolo nevyhnutné, aby aspoň šesť mesiacov nechodila. Popri tom sa František snažil postarať o tri malé deti a taktiež svoju manželku. Počas tohto náročného obdobia ich kazateľ navštívil len raz, vyjadril im sústrasť a modlil sa s nimi.

Keby sa vám František a Jana zverili, čo by ste im povedali? Mali by byť znepokojení skutočnosťou, že im zbor neposkytol skoro žiadnu podporu v čase ich očividnej núdze? Očakávajú od zboru priveľa?

Čo by ste povedali ľuďom z ich zboru, keby ste mali tú možnosť?

Aká hlavná otázka alebo téma tu stojí pred nami?

Štúdium Písma

Ján 13:34-35

Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa navzájom milovali; ako som ja miloval vás, aby ste sa aj vy navzájom milovali. 35 Podľa toho všetci spoznajú, že ste moji učeníci, ak budete mať lásku jeden k druhému.

Trinásta kapitola je ústredným bodom Evanjelia podľa Jána, kde sa Ježiš pripravuje opustiť svojich učeníkov a vytrpieť ukrižovanie a smrť za hriechy sveta. V predošlých veršoch si Pán našiel čas, aby umyl nohy svojim učeníkom. Kapitoly 13 – 17 zaznamenávajú Ježišove posledné dôležité vyučovanie pred jeho smrťou.

Čo má Ježiš na mysli, keď prikazuje svojim učeníkom, aby sa „navzájom milovali“?

Čo myslíte, prečo dal Ježiš svojim učeníkom toto prikázanie? Nemali by to kresťania robiť prirodzene?

Ako ovplyvňuje nedostatok lásky medzi Božím ľudom kresťanské svedectvo?

Efezanom 4:1-6

Preto vás napomínam ja, väzeň v Pánovi, aby ste žili, ako je hodné povolania, ktorým ste boli povolani, 2 so všetkou pokorou, miernosťou a trpezlivosťou, znášajte sa navzájom v láske. 3 Usilujte sa zachovávať jednotu ducha vo zväzku pokoja. 4 Jedno je telo a jeden Duch, ako ste aj boli povolani k jednej nádeji svojho povolania. 5 Jeden je Pán, jedna viera, jeden krst, 6 jeden Boh a Otec všetkých, ktorý je nad všetkými, skrze všetkých a vo všetkých.

Pavol napísal tento list z väzenia zboru, v ktorom strávil značný čas. Tých ľudí dobre poznal a inštrukcie im dával s poznaním ich najhlbších potrieb a starostí. Zbor v Efeze pozostával zo širokej škály ľudí z miestneho spoločenstva: Židov a pohanov (Skutky 19:1-20), otrokov a vlastníkov otrokov, manželov, slobodných a detí (pozri Efezanom 5:21-6:9).

Týkajú sa Pavlove inštrukcie postojov, činov alebo oboch? Prečo?

Čo myslíte, prečo Pavol nabáda veriacich v Efeze aby vynaložili veľké úsilie na udržiavanie a budovanie zborovej jednoty?

Ako sa na Pavlove inštrukcie o vzájomnom vzťahu veriacich vzťahuje skutočnosť, že existuje jeden Duch, jeden Pán, jedna viera, jeden krst a jeden Boh?

1 Korintanom 12:14-27

Lebo telo nie je jeden úd, ale mnoho údob. 15 Keby noha povedala: Pretože nie som ruka, nie som z tela! , či zato nepatrí k telu? 16 A keby ucho povedalo: Keďže nie som oko, nie som z tela! , či zato nepatrí k telu? 17 Keby bolo celé telo len okom, kde by bol sluch? A keby bolo celé sluchom, kde by bol čuch? 18 Preto Boh usporiadal v tele všetky údy tak, ako chcel. 19 Keby však boli všetky údy jedným údom, kde by bolo telo? 20 Takto je teda mnoho údob, a predsa jedno telo.

21 Preto oko nemôže povedať ruke: Nepotrebujem ťa!, ani hlava nohám: Nepotrebujem vás! 22 Ba skôr je to tak, že tie údy tela, ktoré sa zdajú slabšími, sú nesmierne potrebné, 23 a tým údom, ktoré sa nám zdajú menej cenné, preukazujeme väčšiu poctu, a pretože sú neslušné, dostáva sa im o to starostlivejšie zaodenie, 24 zatiaľ čo naše počestné údy to nepotrebujú. Boh však usporiadal telo tak, že slabšiemu údu dal viac cti, 25 aby neboli v tele roztržky, ale aby sa údy vzájomne o seba starali. 26 A teda ak trpí jeden úd, spolu s ním trpia všetky údy; ak sa dostáva cti jednému údu, radujú sa s ním všetky údy.

27 Vy ste Kristovo telo a jednotlivo ste údy.

Tieto verše sú časťou väčšieho oddielu (1Korintanom 12-14) ktorý sa venuje téme duchovných darov (čiže rôznych spôsobov, ako Duch Svätý pracuje cez jednotlivých veriacich, aby budoval cirkev) V 12:7-11 je ako príklad uvedený zoznam duchovných darov, za ktorým nasledujú Pavlove pokyny zboru v Korinte o podstate duchovných darov a ich použití v zbore.

Čo myslíte, prečo Pavol vo svojom učení o duchovných daroch uvádza toto zdĺhavé učenie o tom, že zbor je telo?

Čo tento oddiel hovorí tým, ktorí si myslia, že ich úloha v zbore je najdôležitejšia?

Čo tento oddiel hovorí tým, ktorí si myslia, že ich úloha v zbore je najmenej dôležitá?

Čo sa stane, keď rôzne časti tela nebudú správne fungovať?

Nahliadnutie do iných zdrojov

„Telo Kristovo“, Gary Inrig.

Štvrtá kapitola z knihy *Life in His Body*. Copyright © 1975. V origináli použité s dovolením autora. Všetky práva vyhradené.

„Úvod“, Gene A. Getz (Úvod)

Z knihy *Building Up One Another*. Copyright © 2000. V origináli použité s dovolením The Center for Church Renewal. Všetky práva vyhradené

Telo Kristovo

Z knihy *Life in His Body*, Gary Inrig

Cirkev Ježiša Krista nie je inštitúcia, ale organizmus, živé telo veriacich. Dôsledky tejto prostej skutočnosti sú obrovské, ale súčasné kresťanstvo, ktoré dáva veľký dôraz na budovy, štruktúry, programy, úrady a formálne stretnutia, ich z veľkej časti zatemňuje. A tak mnohí kresťania vnímajú zbor ako budovu, v ktorej sa občas nachádzajú ľudia. Pre iných je to udalosť, ktorá sa odohráva v nedeľu ráno jednu – dve hodiny, a potom sa až do ďalšieho týždňa nekoná.

Na rozdiel od chápania zboru ako inštitúcie alebo organizácie opisuje Nová zmluva zbor ako organizmus, ako živé telo veriacich, ktorí sú spojení zdieľaním životov. Keď veríme v Pána Ježiša, nejde ani tak o to, že *chodíme* do zboru, ako o to, že *sme* zborom.

Tento dôraz sa nachádza v ich opise seba samých jazykom, k používaniu ktorého ich viedol Duch Svätý. Používané slovo je *ekklesia*, čo znamená „zhromaždenie“, „zhromažďovanie“ a „stretávanie sa ľudí.“ V Novej zmluve opisuje zhromaždenie občanov v Efeze (Skutky 19:32, 39, 41) a taktiež zhromaždenie Izraela na púšti (Skutky 7:38). Avšak najčastejšie sa používa v špecificky kresťanskom význame, keď opisuje Boží ľud vo svete. Je pozoruhodné, že v Novej zmluve nikdy neopisuje budovu, miesto zhromaždenia, alebo duchovnú organizáciu. Božiu cirkev tvoria ľudia, nie drevo a betón.

Hoci táto myšlienka sa zdá byť jednoduchá, mnohým ľuďom trvá dlho, kým ju pochopia. Ľudia stále opisujú zbor ako fyzickú budovu, v ktorej sa dá sedieť, alebo ako inštitúciu, ku ktorej sa dá pridať, alebo stretnutie, ktorého sa dá zúčastniť. Nie je nič tiesnivejšie ako vidieť ľudí, ktorí prichádzajú nedeľu čo nedeľu ráno o jedenástej. Sú kresťanmi. Uverili v Pána Ježiša Krista. Ale oni len „chodia do zboru/kostola.“ Nie som znepokojený preto, že nechodia na všetky bohoslužby, ale preto, lebo nikdy

nepochopili, čo vlastne cirkev Ježiša Krista znamená. Postávajú na okraji ako pasívni pozorovatelia, zatiaľ čo ostatní zažívajú, čo znamená život v tele Kristovom.

V Novej zmluve sú dva spôsoby, ktorým *cirkev* opisuje Boží ľud. Jeden význam je úplne odlišný od bežného opisu skupiny zhromaždených ľudí. Pisatelia Biblie vtedy používajú toto slovo na opis všeobecnej cirkvi, ktorú tvoria všetci veriaci v Pána Ježiša Krista od dňa Letníc až po vytrhnutie. Zarážajúcim spôsobom sa nám tak pripomína jednota Božích detí v zhromaždení kresťanov. Táto cirkev sa fyzicky v celku

nestretne až kým všetci nebudeme v prítomnosti nášho Spasiteľa, ale aj tak sme v ňom jedno. Toto zhromaždenie tvorí Duch Svätý, pretože, ako nám pripomína Pavol, „veď my všetci sme boli pokrstení jedným Duchom v jedno telo...a všetci sme boli napojení jedným Duchom“ (1Korinťanom 12:13).

Avšak najbežnejšie použitie slova *cirkev* je na opis miestneho zboru, zhromaždenia alebo skupiny veriacich v Pána Ježiša. Úžasné skutočnosti Božích zámerov v Ježišovi Kristovi sa vo svete viditeľne prejavujú na úrovni miestneho zboru. Malo by byť jasné, že Písmo nevytvára rozpor medzi všeobecnou cirkvou a miestnym zborom. Čo platí o Zhromaždení má platiť aj o zhromaždení.

Keď na toto pamätáme, môžeme vidieť úžasné princípy života v Tele Kristovom, *cirkvi*, ako ich opisuje Duch Svätý. Pavol často predstavuje pravdu o *cirkvi* prostredníctvom analógie s ľudským telom, symbolikou, ktorú ľahko pochopia ľudia každého veku a kultúry. V liste Rimanom 12:4-5 máme zhustenú verziu Pavlových slov z 1Korinťanom 12:12-27 a Efezanom 4:1-16:

Lebo ako v jednom tele máme mnoho údov, ale všetky údy nekonajú tú istú činnosť, tak sme mnohí jedno telo v Kristovi, ale jednotlivo sme si navzájom údmi.

**Keď sme učeníkmi
Pána Ježiša,
nejde ani tak o to, že
chodíme do zboru, ako
o to, že sme zborom.**

Zdravé telo

Svätý Duch tu ukazuje tri dôležité pravdy o živote tela, pravdy o všeobecnej cirkvi a tiež o miestnom zbere, ktorý sa prispôbuje Božej vôli. V skutočnosti žiaden zdravý zbor nemôže fungovať bez týchto všetkých troch charakteristických znakov.

Prvá pravda o tele je jeho *jednota*. Existuje len jedno Telo Kristovo a len jediná Hlava Tela. Jednota Kristovej Cirkvi nie je jednota organizácie alebo denominácie. Nie je to jednotnosť v myslení alebo životnom štýle. Nie je to únia celosvetovej ekumenickej cirkvi. Namiesto toho je to jednota, ktorú spôsobuje Duch Svätý, ktorý privádza každého pravého veriaceho v Krista do jeho Tela a vytvára mu tam jeho miesto. Preto je to jednota *spoločného života*, ktorú dostávame vierou v Pána Ježiša.

Jednota Kristovej Cirkvi je realita, ktorá presahuje všetky prekážky a rozdelenia spôsobené ľuďmi. Ale je dôležité zdôrazniť, že len tí, ktorí svoju dôveru v spasenia zakladajú jedine na Pánovi Ježišovi Kristovi, sú súčasťou Tela Kristovho. Je celkom možné, že človek je členom miestneho zboru alebo denominácie a nie je časťou Cirkvi, Tela Kristovho. Ale keď muž

alebo žena uverí Kristovi, stáva sa jedným so všetkými ďalšími veriacimi a má podiel na sedmorakej jednote Ducha (Efezanom 4:4-6) a nesie zodpovednosť za „zachovávanie jednoty ducha vo zväzku pokoja“ (Efezanom 4:3).

Skutočnosť jednoty Tela je pre miestny zbor veľmi dôležitá. Nejednotnosť a rozdelenie v zhromaždení sú priamym odmietnutím práce Ducha a musia byť rezolútne odmietnuté. Bola to práve tá očividná láska a jednota raných kresťanov, ktorá spôsobila, že tí, ktorí ich pozorovali, volali: „Pozri, ako sa navzájom milujú.“ Celsus, raný nepriateľ evanjelia, povedal: „Títo kresťania! Milujú sa navzájom ešte predtým, ako sa spoznajú.“

Jeden z najvýznamnejších spôsobov, akým som bol predstavený, som zažil, keď ma jeden študent uviedol pred prednáškou na univerzite v našom meste. Rozprával, že ako mladý kresťan navštívil naše zhromaždenie, kde poznal len jedného – dvoch ľudí. Ale kým odišiel, pozvali ho na obed tri – štyri rodiny. Nikdy predtým si tak

silno neuvedomil, čo to znamená byť súčasťou Božej rodiny, ako keď ho úplne neznámi prijali ako brata v Kristovi. No toto predstavenie bolo pre mňa ešte významnejšie tým, že po ňom prišli niekoľkí ďalší študenti a povedali, že mali rovnakú skúsenosť. Takto prejavovaná jednota v Kristovi by mala byť v zbore vždy. Ale my nemáme zdieľať len jedlo, máme *zdieľať život* v Ježišovi.

Druhý fakt o živote Tela je *rozmanitosť*. Zatiaľ čo veriaci sú „jedno v Duchu,“ nie sú všetci rovnakí, pretože „keby bolo celé telo len okom, kde by bol sluch? A keby bolo celé sluchom, kde by bol čuch?“ Toto ešte zdôrazním v nasledujúcej kapitole o duchovných daroch, ale je potrebné pochopiť to teraz. Pán Ježiš, vzkriesená Hlava Cirkvi, dal každému veriacemu špecifický dar alebo dary. Nie sme rovnakí, za čo Bohu ďakujeme, a krásna pestrosť, ktorá v zhromaždení existuje, je Bohom určená „na spoločný úžitok“ (1Korintanom 12:7).

Prijatie tejto Duchom danej rozmanitosti nám dá správny pohľad na duchovné dary. Človek, ktorý má významné verejné dary, musí mať na pamäti, že tieto dary zvrchovane dostal od Ducha Svätého a nie sú žiadnym dôvodom pre pýchu. Nieкто, koho dar sa môže zdať menej

dôležitým, musí mať na pamäti, že ako každá časť fyzického tela je pre jeho fungovanie nevyhnutná, tak je nevyhnutný a potrebný aj každý dar a každý veriaci.

Tretí a úzko súvisiaci aspekt „života tela“ je *vzájomná závislosť*. Toto zreteľne vyplýva z jednoty a rozmanitosti, a preto „oko nemôže povedať ruke: Nepotrebujem ťa!, ani hlava nohám: Nepotrebujem vás!“ (1Korintanom 12:21), lebo „jednotlivo sme si navzájom údmi“ (Rimanom 12:5). Jednoducho povedané, ako veriaci *potrebujeme jeden druhého*. Keďže žiaden veriaci nemá všetky duchovné dary a keďže iní veriaci je od Boha obdarovaný v oblasti našich potrieb, naše životy sú spojené v poprepájanej sieti vzájomnej služby.

Túto vzájomnú závislosť krásne ilustruje príbeh od Donalda Greya Barnhousea.¹ Pred niekoľkými rokmi dvaja študenti promovali na Chicago-Kent College of Law. Najúspešnejší študent v triede bol slepý muž menom Overton. Keď prijímal vyznamenanie,

¹ Donald Grey Barnhouse, *Words Fitly Spoken*, s. 155.

**... žiaden zdravý zbor
nemôže fungovať bez
... jednoty ...
rozmanitosti ...
vzájomnej závislosti**

trval na tom, aby polovica zásluh bola pripísaná jeho priateľovi, Kaspryzakovi. Spoznali sa v škole, keď bezruký pán Kaspryzak viedol slepého pána Overtona dolu schodmi. Táto známosť prerástla do priateľstva a krásneho príkladu vzájomnej závislosti. Slepý muž nosil knihy, ktoré bezruký muž nahlas čítal, keď sa spolu učili, a tak každý nahradil osobné nedostatky toho druhého. Po promócií sa rozhodli spolu pracovať v právnickej oblasti.

Podobne, keďže žiaden veriaci nie je kompletný sám o sebe, máme všetci podľa svojich schopností slúžiť potrebám ostatných. A tento proces je, samozrejme, vzájomný. Ide o živú skúsenosť spoločenstva v miestnom tele veriacich. Novozmluvné slovo pre spoločenstvo je *koinonia* a jeho základný význam je blízky vzťah a zdieľanie sa, podieľanie sa na spoločnom živote. Takéto spoločenstvo sa nedá vytvoriť sociologickým štúdiom alebo jednoduchou aplikáciou princípov skupinovej dynamiky. V skutočnosti je to „spoločenstvo Svätého Ducha“ (2Korintianom 13:13).

Takéto spoločenstvo spája veriacich so spoločnými potrebami. Máme si navzájom slúžiť ako rodina. Takéto spoločenstvo vie, čo to je, keď „jedni nesú bremená druhých“ (Galatanom 6:2). Je to taká skúsenosť zdieľaného života, že „ak trpí jeden úd, spolu s ním trpia všetky údy; ak sa dostáva cti jednému údu, radujú sa s ním všetky údy“ (1Korintianom 12:26).

Fungujúce telo

Tento koncept „života tela“ má viacero veľmi dôležitých dôsledkov:

1. V miestnom zbore musí byť veľký dôraz na objavovanie a používanie duchovných darov každého veriaceho. Popletené predstavy o pokore alebo prehnane myšlienky o vlastnej dôležitosti nemajú miesto. V takomto kontexte Pavol vyzýva všetkých kresťanov, aby „si nemysleli o sebe viac, ako treba, ale aby o sebe zmýšľali skromne, podľa toho, akú mieru viery každému udelil Boh“ (Rimanom 12:3).

2. V zbore je nutné chápať, že „život tela“ sa nedeje len počas zhromaždení, ale že je to

zdieľanie spoločného života v Kristovi. Takýto život sa nedá natlačiť len do nedefinovaných bohoslužieb.

3. Musí byť jasne povedané, že k „životu tela“ patrí účasť každého veriaceho. Ak máme žiť podľa biblického konceptu *spoločenstva*, je treba opustiť všetky myšlienky o rozdelení na „služobníkov“ a „tých, ktorým sa slúži.“ Budeme mať svoju službu, svoju funkciu, svoju zodpovednosť v Tele a táto služba sa nedá preniesť na žiadneho plateného zborového pracovníka. Predpokladať, že existujú „služobníci“ a „laici“ znamená vážne riskovať odsunutie drvivej väčšiny kresťanov do roly divákov a navyše to znamená neúnosné zaťažovanie „služobníkov.“ Takáto predstava v skutočnosti prekrúca a obmedzuje samotnú podstatu života tela.

4. Miestny zbor musí byť oddaný pestovaniu pravého spoločenstva. To znamená štrukturálne zmeny, aby sa do silne štruktúrovaného zborového prostredia prinieslo viac príležitostí pre vzájomnú službu. Znamená to biblický výklad podstaty a praxe kresťanskej lásky. Znamená to rozpoznanie a prípravu veriacich

v oblastiach ich darov. Znamená to, že jednotliví kresťania musia riskovať a prekonať tradičné spôsoby zborového života, aby objavili pravé *spoločenstvo*. A je nutné povedať, že také spoločenstvo, ak je skutočne dané od Ducha, prekona ľudské prekážky ako sú medzigeneračné, rasové alebo ekonomické rozdiely. Kresťanské spoločenstvo nie je kresťanská „klubovosť,“ ale hlboké, náročné a láskyplné zdieľanie života v našom Pánovi Ježišovi.

5. Ako minimum je potrebné v miestnom zbore obnoviť biblické stretávanie zboru. Takéto zhromaždenie, s možnosťou slobodného a otvoreného používania duchovných darov, modlitby a uctievania a so svojim zameraním na Pána Ježiša, bolo zrejme viac ako čokoľvek iné najväčším zdrojom pravého spoločenstva v apoštolskej cirkvi. A rovnako skutočne môže existovať aj dnes. Je pravdou, že niektorí kresťania takéto stretnutie neocenia, pretože pri nich nebudú môcť sedieť ako nečinní diváci. Ale

**Máme si navzájom
slúžiť ako rodina.**

takýto odpor nesmie zabrániť tomu, čo je nevyhnutné.

6. Dary, ktorých súčasťou nie je verejná reč, sa nesmú ceniť o nič menej ako dary „hovorenia“. Spurgeon to vyjadril výstižne: „Keď sú ústa všetkým, nastáva vákuum.“

Pravdou je, že Telo Kristovo nás má učiť, že sa navzájom potrebujeme a že sa máme o seba navzájom starať. Svetu sa musíme ukazovať ako jedno v Kristovi, spojení v láske

a zdieľanom živote. Takáto jednota nie je uniformita alebo konformita. Namiesto toho je to Duchom dané vedomie vzájomných potrieb a poznanie, že naša rozmanitosť je aj Bohom daná, aj nevyhnutná pre zrelosť a zdravie. „Jednota, rozmanitosť, vzájomná závislosť.“ Toto nemá byť len mottom miestneho zhromaždenia, ale aj jeho skúsenosť s Bohom.

*

Úvod

Z knihy *Building Up One Another*, Gene Getz

Pred niekoľkými rokmi som urobil úžasný objav. Stalo sa to, keď som pracoval ako profesor na plný úväzok a rozprával som sa so svojimi študentmi na Dallas Theological Seminary o Božom pláne pre cirkev. Ich otázky boli prenikavé a náročné! Čo je zdravý zbor? Čo Boh očakáva od všetkých veriacich? Čo robí zbor dynamickým svedkom vo svete?

Všetky tieto otázky ma motivovali k hlbšiemu skúmaniu toho, čo je zaznamenané v listoch napísaných rôznym novozmluvným zborom. Ako som prechádzal cez novozmluvné listy, zo stránok Pisma stále vystávala jedna hlavná myšlienka. Znovu a znovu som si všimal výzvy o tom, čo si veriaci majú *navzájom* (resp. *jeden druhému*) robiť. Pavol, konkrétne, použil grécke slovo *allelon* takmer štyridsaťkrát, aby dal kresťanom pokyny o ich vzájomných zodpovednostiach týkajúcich sa iných veriacich.

Nedávno som sa na túto myšlienku v novozmluvných listoch nanovo pozrel. Ako vždy, pochopil som ďalšie veci, ktoré mi prvýkrát unikli. Veľmi by som sa s vami chcel o ne podeliť. Ale najprv vám poviem, čo sa stalo v dôsledku môjho prvého skúmania.

Môj pôvodný objav týchto výziev „navzájom“ mal v nasledujúcich rokoch, viac, ako som si uvedomoval, dramaticky ovplyvniť môj život – a životy mnohých ďalších.

Po prvé, stal sa kľúčom k procesu, ktorý Pavol opísal vo svojom liste Efezanom. Tento veľký zakladateľ zborov z prvého storočia nad slnko jasnejšie ukázal, že „telo Kristovo“ sa nikdy nestane rastúcim a dynamickým spoločenstvom, ktoré odráža Kristovu lásku, pokiaľ každá časť nerobí svoju prácu. Boží plán je, aby „celé telo“ bolo „pevne spojené vzájomne sa podporujúcimi kĺbmi“ (Efezanom 4:16). Ak sa miestny zbor má stať tým, na čo ho Boh určil, fungovanie celého tela je absolútne nevyhnutné.

Zbor, ktorý som nikdy neplánoval založiť

Počas mojich pôvodných rozhovorov s mojimi študentmi v seminári ma niekoľkí z nich vyzvali, aby som aplikovali tieto princípy „navzájom“ na úrovni obyčajných členov. Spočiatku som váhal. Veď som bol takmer dvadsať rokov profesorom. Ale vzal som túto výzvu vážne a pomohol niekoľkým rodinám založiť prvý zbor Fellowship Bible Church v Dallase. Slúžil som ako pastor. Návštevnosť rapídne narástla a dosť rýchlo

som si uvedomil, že sa budem musieť rozhodnúť o svojom povolaní. Po mnohom premýšľaní a modlení sa som sa rozhodol nechať svoju profesúru na plný úväzok a stať sa na plný úväzok zakladateľom zborov.

Fellowship Bible Church sa od založenia v roku 1972 rozrástol na viac ako

dvanásť zborov v dallaskej aglomerácii a na niekoľko stoviek ďalších po celých Spojených štátoch a dokonca i v zahraničí, napríklad Fellowship Bible Church v poľskej Varšave.

Momentálne som pastorom vo Fellowship Bible Church North v meste Plano, v Texase – zbor, ktorý sme založili v roku 1981 – zbor, ktorý sa stal rapídne rastúcim megazborom. A teraz, keď píšem tieto slová, práve sme založili Fellowship Bible Church of McKinney v Texase – ďalšie veľké misijné pole ďaleko na severe dallaskej aglomerácie.

Počas týchto rokov skúseností so zakladaním zborov som zistil, že najdôležitejšie je učiť kresťanov, čo Biblia hovorí o týchto príkazoch „navzájom.“ Nikdy som medzi kresťanmi nevidel viac „fungovania tela“ a „osobného zapojenia“, ako keď som začal zdôrazňovať tieto veľké biblické pravdy počas kázni, biblických hodín, na stretnutiach pre prípravu vedúcich a počas služby na skupinkách (ktoré voláme minizbory). Navyše som nikdy nespozoroval väčší duchovný rast. To by nemalo byť prekvapujúce, keďže toto je

Ak sa miestny zbor má stať tým, na čo ho Boh určil, je absolútne nevyhnutné úplné fungovanie celého tela.

dôvod, pre ktorý Duch Svätý inšpiroval novozmluvných autorov, aby zaznamenali tieto úžasné výzvy. V priebehu rokov mi pastori znovu a znovu vraveli – priamo alebo písomne – že používanie týchto pasáží „navzájom“ pre kázne a skupinovú biblickú štúdiu úplne zmenilo dynamiku ich zborov.

Nové objavy

Keď som nedávno v Písme nanovo skúmal tieto „navzájom“, všimol som si niečo, čo mi uniklo – čo je úžasná skutočnosť týkajúca sa Pisma. Stále sa je čo učiť – bez ohľadu na to, ako dôsledne sme Božie Slovo čítali a študovali. V Liste Galaťanom, čo bol pravdepodobne jeho prvý list, porovnal Pavol „skutky tela“ a „ovocie Ducha.“ Píše:

Lebo telo si žiada proti Duchu a Duch proti telu. Navzájom [*allelon*] si odporujú (Galaťanom 5:17).

V tomto prípade použil Pavol koncept „navzájom“ alebo „jedni druhým“, aby ukázal zreteľný rozdiel medzi vzájomnými vzťahmi ľudí, ktorí nasledujú „žiadosti tela“ a tými, ktorí „žijú Duchom a konajú podľa Ducha“ (Galaťanom 5:25). V celom tomto oddiele hovorí Pavol

o vzťahoch, nie len o osobných postojoch a činoch. Preto na opis prejavov „skutkov tela“ medzi nekresťanmi a naopak, na opis toho, ako sa „ovocie Ducha“ prejavuje vo vzájomných vzťahoch kresťanov, používa zámená v množnom čísle.

Toto nám uvádza do veľmi fascinujúcej dichotómie (rozdvojenia), ktorá sa týka toho, ako Nová zmluva pristupuje k „navzájom.“ Vlastne sa to dá rozdeliť do skupín podľa „skutkov tela“ a „ovocia Ducha.“ Keď to urobíme, okamžite vidíme, čo mal Pavol na mysli, keď tvrdil, že tieto dva typy prejavov si navzájom odporujú (Galaťanom 5:17).

„Skutky tela“

A skutky tela sú zjavné: smilstvo, nečistota, chlipnosť, modloslužba, čary, nepriateľstvá, svár, žiarlivosť, hnevy, zvady, rozbroje, roztržky, závišť, opilstvo, hýrenie a im podobné.

(Galaťanom 5:19-21)

Nasleduje zoznam negatívnych výrokov „navzájom“, ktoré sa vyskytujú vo viacerých novozmluvných listoch. Pri preklade sú kvôli súdržnosti a zrozumiteľnosti parafrázované, ale bez zmeny konkrétneho významu v pôvodnom texte. Sú to nasledovné vyjadrenia:

„navzájom po sebe žiadostivo túžiť“
(Rimanom 1:27)

„navzájom sa súdiť“ (Rimanom 14:13)

„navzájom sa (sexuálne) odopierať“
(1Korintťanom 7:5)

„navzájom sa hrýzť“ (Galaťanom 5:15a)

„navzájom sa žrať“ (Galaťanom 5:15b)

„navzájom sa (s)kántriť“ (Galaťan. 5:15c)

„navzájom sa dráždiť“ (Galaťanom 5:26a)

„navzájom si závidieť“ (Galaťanom 5:26b)

„navzájom si luhať“ (Kolosanom 3:9)

„navzájom sa nenávidieť“ (Títovi 3:3)

„navzájom sa ohovárať“ (Jakubov 4:11)

„navzájom na seba žalovať“ (Jakubov 5:9)

[„prejavy navzájom“]

... sa dajú rozdeliť do skupín na „skutky tela“ a na „ovocie Ducha.“

„Ovocie Ducha“

No ovocie ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, sebaovládanie.

(Galaťanom 5:22-23a).

Nasledujúce vyjadrenia sú *pozitívne* výzvy

„navzájom.“ Opäť sú pre súdržnosť a zrozumiteľnosť parafrázované, ale všetky odrážajú zámer novozmluvných autorov. Všimnite si, ako tieto povzbudená odrážajú ovocie Ducha:

„navzájom si byť údmi“ (Rimanom 12:5)

„navzájom si byť oddaní“
(Rimanom 12:10a)

„navzájom sa ctiť“ (Rimanom 12:10b)

„navzájom byť jednej mysle“
(Rimanom 12:16, 15:5-6)

„navzájom sa milovať“ (Rimanom 13:8;

1Tesaloničanom 3:12; 4:9;

2Tesaloničanom 1:3; Hebrejom

10:24; 1Petrov 1:22; 1Jánov 3:11,

23; 4:7, 11-12; 2Jánov 5)

„navzájom budovať“ (Rimanom 14:19)

„navzájom sa prijímať“ (Rimanom 15:7)

„navzájom sa napomínať“
(Rimanom 15:14)

„navzájom sa zdravieť“ (Rimanom 16:16;

1Korintťanom 16:20; 2Korintťanom

13:12; 1Tesaloničanom 5:26;

1Petrov 5:14)

- „navzájom sa čakať“ (1Korintianom 11:33)
 „navzájom si slúžiť“ (Galatanom 5:13)
 „navzájom niešť svoje bremená“
 (Galatanom 6:2)
 „navzájom sa znášať“
 (Efezanom 4:2; Kolosanom 3:13)
 „navzájom byť k sebe dobrí“
 (Efezanom 4:32)
 „navzájom sa podriaďovať“
 (Efezanom 5:21; 1Petrov 5:5)
 „navzájom sa pokladať za vyšších“
 (Filipanom 2:3)
 „navzájom sa povzbudzovať a napomínať“
 (1Tesaloničanom 4:18; 5:11,14)
 „navzájom si vyznávať hriechy“
 (Jakubov 5:16a)
 „navzájom sa za seba modliť“
 (Jakubov 5:16b)
 „navzájom byť pohostinní“ (1Petrov 4:9)
 „navzájom mať spoločenstvo“ (1Jánov 1:7)

Z týchto dvoch zoznamov biblických

výrokov jasne vyplýva jedna vec. Zbor, ktorý vykazuje „ovocie Ducha“, praktizuje tieto nariadenia „navzájom“, ktoré budujú telo Kristovo a vedú k jednomyseľnosti a jednote. Zbor, ktorý odráža „skutky tela“ je svetský a nejednotný. Podľa príkladu Novej zmluvy môžeme takýto zbor nazvať „korintským zborom“ (1Korintianom 3:1-4). Ako povedal Pavol, veriaci v Korinte sa správali viac ako nekresťania než ako kresťania. Toto mal Pavol na mysli, keď sa pýtal: „nekonáte praveľmi ľudsky?“ (1Korintianom 3:3).

Naša osobná zodpovednosť

Ako sa môže váš – a môj – zbor stať zreľým telom veriacich, ktoré odráža „ovocie Ducha?“ V Pisme je jasná odpoveď. Všetci veriaci musia „žiť Duchom“ a „konať podľa Ducha“ (Galatanom 5:25). Aby sme tak robili, musíme praktizovať výzvy „navzájom“, ktoré *budujú* telo Kristovo (Efezanom 4:16) namiesto toho, aby sme ho ničili a rozoberali (Galatanom 5:15). Musíme poslúchať Božie Slovo. Ani v jednom prípade nemajú tieto výzvy podmienku, napríklad „ak sa vám chce“, „ak je to vhodné“, „ak to vyhovuje vašej osobnosti“, atď. Tieto výzvy vytvárajú podklad pre *konanie* Božej vôle. Všetci kresťania sa nimi majú riadiť. Musíme oddane hľadať príležitosti pre plnenie týchto

pozitívnych výziev „navzájom“ v našich osobných životoch. Zároveň sa musíme vyhýbať konaniu *negatívnych* činností „navzájom.“ Toto je podstata lásky!

Zmocnení Duchom Svätým

Je pravdou že, všetci veriaci majú zodpovednosť za pozitívne prejavy „navzájom“ popísané v Biblii. Ak milujeme Ježiša Krista a „navzájom jeden druhého“, budeme poslúchať Božie Slovo (Ján 15:10; 1Jánov 5:3). Avšak toto je oveľa viac než len ľudský proces založený na akte vôle. Je to božské fungovanie, keď veriaci čerpajú z nadprirodzenej Božej moci.

Predovšetkým, Ježiš sa modlil za každého z nás – čo istotne zahŕňa našu schopnosť „navzájom sa milovať, ako nás on miloval“ (Ján 13:34). Po tomto príkaze „navzájom“ Ježiš pokračoval veľkou modlitbou v Jánovi 17, ktorá obsahuje nasledujúcu prosbu:

Neprosím však len za nich, ale aj za tých, ktorí skrze ich slovo uveria vo mňa; aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, si vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet veril, že si ma ty poslal.

(Ján 17:20-21)

Tento nadprirodzený proces Pavol jasne ukázal taktiež vo svojej modlitbe za efezských kresťanov – v modlitbe, ktorá je rovnako významná pre váš a môj zbor. Opäť si všimnite, že táto modlitba je za celé telo – nie len za jednotlivé údy. Aby Pavol ukázal, o čo mu ide, znova použil zámená v množnom čísle:

Modlím sa, aby pre bohatstvo Božej slávy vo vás jeho Duchom mocne zosilnel vnútorný človek a aby Kristus skrze vieru prebýval vo vašich srdciach, aby ste tak zakorenení a upevnení v láske mohli so všetkými svätými pochopiť, aká je to šírka, dĺžka, výška a hĺbka, a poznať Kristovu lásku, ktorá prevyšuje poznanie, a tak aby ste sa dali naplniť celou Božou plnosťou (Efezanom 3:16-19).

Cieľom Pavlovej modlitby bolo, aby títo veriaci boli „*naplnení celou Božou plnosťou*“ (3:19). Toto je výrok, ktorý sumarizuje „ovocie Ducha“ – odrazy Božieho charakteru – ktorým je „lásky, radosť, pokoj,

zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, sebaovládanie“ (Galafanom 5:22).

Pavlova modlitba vrcholí veľkolepým chválospevom – mocnými veršami, ktoré máme napísané na veľkých transparentoch na čelnej stene nášho zborového domu. Tieto verše nám všetkým aspoň raz za týždeň pripomínajú, že tieto pozitívne „navzájom“ s Božou pomocou môžeme konať:

Tomu však, ktorý pôsobením svojej moci v nás a nad to všetko môže urobiť omnoho viac, ako my prosíme alebo rozumieme, tomu sláva v cirkvi a v Kristovi Ježišovi po všetky pokolenia na veky vekov. Amen (Efezanom 3:20-21).

Na pozadí Pavlovej modlitby v Efezanom 3 a jeho dôrazu na fungovanie tela v kapitole 4 môžeme teraz plnšie porozumieť tomu, čo mal na mysli v kapitole 5, keď povzbudzoval týchto veriacich, aby boli

„naplnení Duchom.“ Opäť si všimnite, že tu ide o spoločenstvo, o celý efezský zbor:

A neopíjajte sa vínom, lebo v ňom je samopašnosť, ale buďte naplnení Duchom. Hovorte spoločne žalmy, hymny a duchovné piesne, v srdci spievajte a oslavujte Pána, za všetko ustavične vzdávajte vďaky Bohu a Otcovi v mene nášho Pána Ježiša Krista.

(Efezanom 5:18-20).

Cieľom Pavlovej modlitby bolo, aby títo veriaci boli „naplnení celou Božou plnosťou.“

Ja osobne sa za vás modlím, aby toto štúdium ovplyvnilo vaše životy a život vášho zboru tak, ako ovplyvnilo mňa osobne a ľudí, ktorým som mal privilégium slúžiť. Som si istý, že to tak bude, ak vezmete Božie Slovo vážne a spoľahnete sa,

že vás Duch Svätý zmocní!

*

Príprava vlastnej odpovede

1. Vo svojej Biblii si vyhľadajte nasledujúce miesta, kde sa v Novej zmluve spomína „navzájom/jeden druhému“ a pokúste sa zistiť, o čo v každom prípade ide – ako by každý príklad vyzeral dnes pre súčasného pozorovateľa.

Rimanom 12:10,16

Rimanom 15:7

Rimanom 15:14

Galatánom 5:13

Galatánom 6:2

Efezanom 5:21

1Tesaloničanom 5:11

2. Ak vás jeden alebo viac predošlých oddielov obvinilo, venujte nejaký čas modlitbe. Proste Boha, aby vám pomohol dôslednejšie dodržiavať tieto výzvy „navzájom/jeden druhému.“
3. Vyberte si jedno „navzájom/jeden druhému“ z vyššie uvedených oddielov a popíšte, ako a kedy to tento týždeň plánujete uskutočniť. Ak je to možné, vyberte si ľudí, ktorým takto chcete slúžiť.

Diskusia o téme

1. Aké sú podobnosti a rozdiely medzi telom ako *organizáciou* a *organizmom*?
2. Aké veci nám môžu pomôcť rozpoznať, či náš zbor vnímame ako organizáciu alebo ako organizmus?

3. Gary Inrig rozlišuje tri charakteristické znaky zdravého zborového tela: *jednotu, rozmanitosť a vzájomnú závislosť*. Prečo je dôležité, aby boli v zbore prítomné všetky tri?

4. Čo myslíte, prečo Pavol použil ako metaforu telo na opis duchovných darov veriacim v Korinte?

5. Berúc do úvahy svoje štúdium príkazov „navzájom/jeden druhému“ z „Prípravy vlastnej odpovede“, aké konkrétne veci, ktoré by pomohli nášmu zboru stať sa silnejšou *rodinou* alebo *telom* veriacich, by sme mohli všetci robiť?

6. Aké sú prekážky, ktoré bránia riadiť sa v zborovom živote princípmi „navzájom“?

7. Máte nejaké konkrétne potreby, o ktoré ste ochotný sa podeliť s ostatnými členmi skupiny?

Praktické činy poslušnosti

1. Ako zmenila táto diskusia vaše pôvodné porozumenie tejto téme? Svoje myšlienky zhrňte tu:

2. Ako to plánujete aplikovať (kedy, kto, kde, atď.)?

3. Vytvorte si vzťah zodpovednosti: Stanovte si ciele rastu vo viere týkajúce sa tejto témy a povedzte o nich svojej skupine a/alebo moderátorovi.

S Božou pomocou budem:

Tento študijný materiál a jeho kópie poskytuje slovenský vydavateľ užívateľom bezplatne. Jeho vydávanie však má svoje náklady. Pomôžete nám, ak ako vďačný používateľ tejto lekcie svojim príspevkom podporíte prípravu a vydanie ďalších kurzov. Ďakujeme Vám. Podrobnejšie informácie o podpore na: www.cb.sk/index.php/kniznica/zborova-kola